019| Ὁ Ἰησοῦς ὅταν κατενόησε τὸν Μέγα Αὐτοῦ ἐπὶ γῆς προορισμὸν καὶ τὴν μεγάλην ἐν τω κόσμω Ἀποστολήν Του, μετέβη εἰς τὴν ἔρημον…

ΦΑΡΑΧ - ΤΟΜΟΣ Α΄ · https://docs.theosis.work/db/farax/farax_a/019-ὁ-ἰησοῦς-ὅταν-κατενόησε-τὸν-μέγα/

Ὁ Ἰησοῦς ὅταν κατενόησε τὸν Μέγα Αὐτοῦ ἐπὶ γῆς προορισμὸν καὶ τὴν μεγάλην ἐν τῷ κόσμῳ Ἀποστολήν Του, μετέβη εἰς τὴν ἔρημον, εἰς ἣν ἐμεινε νῆστις ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας, κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὁποίων ὁ Σατανᾶς τοῦ ἐπαρουσιάσθη καὶ τοῦ ὑπέσχετο ἅπασαν τὴν ἐν τῇ γῇ βασιλείαν μετὰ τῶν ἀπολαβών της. Ἐδοκίμαζε δὲ πειράζων Αὐτὸν καὶ λέγων: «Εἰ Υἱὸς Θεοῦ εἶσαι εἰπὲ εἰς τοὺς λίθους τούτους νὰ μεταβληθῶσιν εἰς ἄρτους καὶ τότε προσκυνήσω σε». Ὁ δὲ εἶπεν: «Οὐκ ἐπ’ ἄρτῳ ζήσεται ἄνθρωπος».

Ὅταν δὲ ἔφερεν Αὐτὸν ἐπὶ τῆς ὑψηλοτέρας κορυφῆς τοῦ ὄρους καὶ Τοῦ ὑπεσχέθη νὰ Τοῦ δώσῃ ὁλόκληρον τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ πᾶσαν τὴν γῆν νὰ θέσῃ ὑπὸ τοὺς πόδας Του, ὁ Ἰησοῦς ἀπήντησεν: «Ὕπαγε ὀπίσω Μου Σατανᾶ, ὅτι Κύριόν σου ἀναγνωρίσῃς καὶ Αὐτῷ μόνον δουλεύσῃς».

Ἡ ἐκ τοῦ Εὐαγγελίου αὕτη ἐξηγμένη εἰκὼν εἶναι ἡ μᾶλλον ἀναγκαία πρὸς μελέτην καὶ κρίσιν, ἀπαραιτήτως δὲ δι’ ἐκεῖνον ὅστις ἐπιθυμεῖ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν Ἀνώτερον Πνευματικὸν Κόσμον, ἐξ οὗ νὰ δανεισθῇ τὰ φῶτα ἐκεῖνα, μὲ τὰ ὁποῖα νὰ χαράξῃ μίαν νέαν ὁδὸν εἰς τὰς τόσας ἄλλας τὰς ἀγούσας εἰς τὸν τελικὸν σκοπὸν τοῦ ἀνθρωπίνου προορισμοῦ καὶ ἡ ὁποία δέον νὰ εἶναι εὐθυτέρα καὶ συντομωτέρα τῶν ἄλλων, ἐὰν θέλῃ νὰ ἀποσπάσῃ τοὺς ἀκολουθοῦντας αὐτὰς καὶ τοὺς φέρῃ ἐπὶ τῆς ἰδικῆς του.

Ὁ ἄνθρωπος ὅθεν ἐκεῖνος, ὅστις θέλει ὄντως νὰ διατάμῃ νέαν ὁδὸν ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ ἀναγεννήσει, **πρέπει προηγουμένως νὰ ἐπιβληθῇ ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ του, νὰ συγκεντρωθῇ ἐν τῷ ἐρημικῷ κατοικητηρίῳ τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ του καὶ νὰ νηστεύσῃ ἐπὶ μακρὸν χρόνον, ἕως ὅτου καταστῇ τόσον δυνατὸς ἐν τῇ ἀπσκαθάρσει τῶν σφαλμάτων καὶ ἐλαττωμάτων τῆς σωματικῆς αὐτοῦ ψυχοσυνθέσεως, ὥστε νὰ περιφρονήσῃ πάντα τὰ ἐκ τῆς βασιλείας τοῦ Σατανᾶ προερχόμενα ὑλικὰ ἀγαθὰ καὶ νὰ καταστῇ τόσον ἰσχυρὸς ἀπέναντι τῶν ὑλικῶν προσφορῶν, τὰς ὁποίας ἑκάστοτε τοῦ παρέχει ἡ ὑλικὴ ἀπόλαυσις, οὕτως ὥστε νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ εἴπῃ τῇ παρουσιαζομένῃ εὐκαιρίᾳ τῆς ἀπολαβῆς των: «Ἔλα ὀπίσω**

μου Σατανᾷ, ὅτι τὸν Κύριόν σου ὁμολογήσῃς καὶ Αὐτῷ μόνον δουλεύσῃς».

Εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸν προσφερόμενον νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὰς ὑλικὰς ἀποβλέψεις τοῦ σώματός του καὶ πᾶσαν ἐν τῷ ὑλικῷ κόσμῳ ματαιοδοξίαν δὲν δύναταί τις νὰ προσφέρῃ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην γωνίαν τοῦ Παραδείσου, διότι οὗτος ἔζησε καὶ προσεπάθησε διὰ τῶν πράξεων του νὰ κλείσῃ τὴν θύραν του ἐρμητικῶς. Ἄραγε ὅμως ἡ ἀνάγκη τῆς νηστείας ποῖον σκοπὸν νὰ ἔχῃ καὶ τί ἄραγε νὰ ἀποβλέπῃ ἐκ τῆς πλήρους καὶ ἀκριβοῦς αὐτῆς τηρήσεως;

Ἡ νηστεία δὲν σημαίνει ἀπόλυτον ἀποχὴν τῶν τροφίμων, δι' ὧν τὸ ἀνθρώπινον σῶμα συντηρεῖται καὶ ζεῖ, οὔτε ἐκλογικὴν αὐτῶν διαλογήν, διότι ὁ Ἰησοῦς εἰς ἄλλην περίπτωσιν ἀπαντᾷ: «Οὐ τὰ εἰσερχόμενα ἐν τῷ στόματι, ἀλλὰ τὰ ἐξ αὐτοῦ ἐξερχόμενα ὠφελοῦν καὶ ἀξίζουν», **ἀλλὰ ἡ πραγματικὴ αὐτῆς ἔννοια συμπεριλαμβάνει κυρίως τὰς ἀγαθὰς πράξεις καὶ τὰς καθαρωτέρας σκέψεις, ἐν σχέσει μὲ τὸν προορισμόν,** τὸν ὁποῖον ἕκαστος διδάσκεται νὰ ἀκολουθήσῃ, διὰ νὰ φθάσῃ τὸ συντομώτερον εἰς τὸ τέρμα αὐτοῦ.

Ἡ νηστεία τοῦ σώματος οὐδεμίαν ἀξίαν δύναται νὰ προσδώσῃ εἰς τὸ ἄτομον, τὸ μὴ τηροῦν τὴν νηστείαν τῆς ψυχικῆς αὐτοῦ καθάρσεως. Εἶναι προτιμώτερον νὰ καταβροχθίζῃ τις τὰς σάρκας τῶν ὁμοίων κατὰ τὸ σῶμα μὲ αὐτὸν ζώων, παρὰ νὰ τηρῇ τὴν νηστείαν τοῦ σώματος, νὰ φοβῆται τὴν θυσίαν τῶν κατωτέρων αὐτοῦ ζωϊκῶν ὄντων καὶ νὰ κατασπαράσσῃ ἐξ ἀντιθέτου τὴν ὁμοίαν μὲ αὐτὸν ψυχήν, ἐπιτηδευόμενος ἀφ' ἑνὸς τὸν φιλόζωον καὶ ἀφ' ἑτέρου καθιστάμενος ὁ ἀπανθρωπότερος καὶ ἀναλγέστερος τῆς δυστυχίας πρόξενος. Αἱ Ἰδέαι Μου αὗται ἴσως νὰ συγκρούωνται μὲ τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς πεποιθήσεις πολλῶν ἐξ ὑμῶν, ἀλλὰ **στηρίζονται ἐπὶ τῆς Πραγματικῆς Ἀληθείας.**

Οἱ ὀπαδοὶ τῶν Βραχμανικῶν θεωριῶν θεωροῦν τὴν νηστείαν τοῦ σώματος ὡς τὸ ἀπαραίτητον μέσον τῆς ἀνθρωπίνης πνευματικῆς ἐξελίξεως, διότι πιστεύουν ὅτι διὰ νὰ φθάσῃ αὕτη εἰς τὸ σημεῖον εἰς ὃ εὑρίσκεται, διῆλθε διὰ μέσου τῶν κατωτέρων ζωϊκῶν διαβαθμίσεων καὶ συνεπῶς ὁ ἀσπαζόμενος τὰς ἀρχὰς ταύτας ὀφείλει νὰ σεβασθῇ, ἐὰν ὄντως ἐγνώρισε τὴν ἀλήθειαν τῆς ζωῆς, τὰς βάσεις αὐτῆς ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐθεμελιώθη καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐστηρίχθη τὸ οἰκοδόμημα τὸ παρουσιάζον τὴν ἀνθρωπίνην του ὑπόστασιν. Κατὰ πόσον αἱ θεωρίαι αὗται εἶναι ἀληθεῖς καὶ βασίζωνται ἐπὶ τῆς Ἀπολύτου καὶ Καθολικῆς Ἀληθείας, θέλω ἀναπτύξει τοῦτο ἐν καιρῷ καὶ ὁπόταν τεθῶσιν αἱ κυριώτεραι βάσεις τοῦ προγράμματος, τὸ ὁποῖον θὰ σᾶς δώσω ἐν τυπικῇ ἐξασκήσει τῆς Διδασκαλίας τοῦ Ἔργου Μου.

Τὸ ὀρθὸν καὶ βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ νηστεία τοῦ σώματος συντελεῖ εἰς τὴν καταστολὴν τῶν παθῶν καὶ ἐπιθυμιῶν αὐτοῦ, ὅταν ἐν μέτρῳ καὶ οὐχὶ κατὰ κόρον λαμβάνωνται. Ἐκτὸς δὲ τοῦ ὅτι ἐπιβραδύνουν τὴν καλλιέργειαν καὶ πολλαπλασιασμὸν τῶν καταστρεπτικῶν ἐν αὐτῷ μικροοργανισμῶν, **τῶν προκαλούντων τὰς κυριωτέρας σωματικὰς νόσους, ἐξ ἄλλου**

καθιστοῦν διαυγεστέραν τὴν διάνοιαν καὶ μᾶλλον πρὸς τὰ πνευματικὰ ρέπουσαν. Ἀλλὰ ἡ νηστεία αὕτη δέον νὰ γίνεται ἐν μέτρῳ τόσον χρήσεως, ὅσον καὶ ποσότητος τῶν τροφῶν, διότι δύναταί τις νὰ λέγῃ ὅτι νηστεύῃ πρὸς πνευματικὴν αὐτοῦ ἐξέλιξιν καὶ νὰ πληροῖ κατὰ κόρον τὸν στόμαχον αὐτοῦ τροφῶν, προκαλουσῶν ἐν τῇ χωνεύσει αὐτῶν τὴν διαταραχὴν τῶν νεύρων καὶ τὰς ἐκλείψεις τῆς μνήμης καὶ τῶν ψυχικῶν αὐτοῦ δυνάμεων.

Ἐπίσης δὲν θὰ ἦτο γελοῖον εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον τὸν τηροῦντα τὴν νηστείαν ἀποκλειστικῶς διὰ λόγους ἐπιγνώσεως τῆς πραγματικῆς αὐτοῦ ἐν τῇ φυσικῇ τοῦ κόσμου ἐξελίξει σταδιοδρομίας, ἕνεκα τῶν ὁποίων καὶ μόνον σέβεται τὴν ζωήν, ἐξ ἧς καὶ οὗτος προῆλθεν, νὰ σφάζῃ ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν καθηκόντων του τοὺς ὁμοίους του ἀνθρώπους, ἢ ἐν τῷ δικαιώματι τῆς ὑπερτέρας αὐτοῦ ἐξουσίας καὶ ἐλευθερίας **νὰ καταστρατηγῇ τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὰ δικαιώματα ἐκείνων μετὰ τῶν ὁποίων ἡ αὐτὴ συγγένεια τῶν σωμάτων καὶ τῆς ψυχῆς τὸν συνδέει;**

Ὁ ἄνθρωπος ὅθεν ὁ κατανοῶν τὸν προορισμὸν αὐτοῦ, ὁ ἔχων καὶ τὴν ἐλαχίστην ἐπίγνωσιν τοῦ σκοποῦ τῆς ζωῆς, δέν περιορίζεται μόνον εἰς τὴν αὐστηρὰν τήρησιν τῆς νηστείας, **ἀλλὰ κυρίως φροντίζει πῶς νὰ καταστῇ ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτοῦ κατοικητηρίῳ ἐρημίτης, νηστευτὴς τῶν παθῶν του, τῶν ἀδυναμιῶν του, τῶν ἀπερισκεψιῶν του καὶ τέλος πάσης σατανικῆς ἐπηρείας.**

Ἐὰν δὲ περιορίσῃ πάντα ταῦτα καὶ ἀποκλείσῃ τὴν ψυχήν του ἀπὸ πᾶσαν ματαιοδοξίαν καὶ σφαλερὰν πρᾶξιν ἐὰν ἀκόμη ὁπλίσῃ ἑαυτὸν διὰ θελήσεως καὶ τοῦ θάρρους ἐκείνου, τὸ ὁποῖον δύναται νά ἀποβῇ ὁ καρποφόρος συντελεστὴς καὶ τῶν μᾶλλον ἀπιστεύτων πιθανοτήτων, ἐὰν ἀκόμη ὑπερπληρώσῃ τὴν ψυχήν του **Ἀγάπης,** ἐκ τοῦ ἐκχειλίσματος τῆς ὁποίας νὰ πληρώσῃ τὰς ψυχὰς τῶν γνωστῶν καὶ ἀγνώστων συνανθρώπων του, ἀνεξαρτήτως φυλῆς καὶ θρησκεύματος, γένους ἢ γλώσσης, **τότε ἐξεπλήρωσε τὸν μέγα αὐτοῦ ἐπὶ γῆς προορισμόν, διότι κατέστη φορεὺς τῆς σωτηρίας τῶν γνωρισάντων ἢ συνακολουθησάντων αὐτόν, τοὺς ὁποίους θὰ ἀναμένῃ ἐν τῇ διανοιγομένῃ ὁδῷ τῶν Ὑπερτέρων Κόσμων, ἐν τοῖς ὁποίοις καὶ πάλιν θὰ καταστῇ ὁδηγός των.**

4/12/1925